

ל ע"א. עירוב באוכל שאסר על עצמו בשבועה

לדעת רב הונא בשבועת אדם על כיכר לחם "לא אוכל כיכר זו" – הוא אוסר על עצמו את אכילת הכיכר בלבד, אך יכול לערב בכיכר זו (כפי שנוזר יכול לערב בין האסור לו, מפני שאנשים אחרים במבוי יכולים לשתותו. משנה כו ע"ב), ובשבועתו "כיכר זו (אסורה) עלי" – הוא אוסר עת עצמו מכל הנאה מהכיכר הזו, לכן אינו יכול ליהנות ולטלטל בחצר על סמך אותה הכיכר.

הגמרא מביאה רישא של ברייתא ומוכיחה מהקשרה להמשכה שהרישא סוברת כרב הונא (הנודד "זו" מערב בה). לאחר מכן מקשה הגמרא: מעימות של הרישא והסיפא (שהסיפא עוסקת ב"זו") של הברייתא מחוייבים להעמיד את דבריה באופן אחר (שהרישא עוסקת בנודד "זו", ו"עלי"), ולפיכך העמדת הברייתא כשיטת רב הונא לא אפשרית. הגמרא מתרצת לשיטת רב הונא: ניתן לדחות את ההעמדה החדשה בברייתא, בהוכחה שהעמדה זו קשה מהמשך הרישא של הברייתא ("שבועה שלא אטעמנה" בוודאי הכוונה ל"זו"). הגמרא מתרצת קושייה זו (באופן של "חסורי מחסרא" בברייתא), ונשארת עם העמדה החדשה. לבסוף מקשה הגמרא: מכל מקום ההעמדה החדשה בברייתא קשה לרב הונא? ולכן מתרצת הגמרא שרב הונא "נתלה באילן גבוה" וסמך דעתו על רבי אליעזר וא"א להקשות עליו מברייתא.

"שבועה שלא אוכל ככר זו" – מערבין לו בה. "ככר זו עלי" – אין מערבין לו בה.

רב הונא
בשם רב

